

OD ISTE AUTORKE

KAO PAS I MAČKA
ZABRANJENA STRAST

Vaj Kiland i Penelopi Vord

SKRIVENE PORUKE
GOSPODIN NADMENI
DRSKI SAPUTNIK
SREĆNO PISMO
BEZOBRAZNA PISMA
TETOVAŽA NA SRCU
SESTRA NAJBOLJEG PRIJATELJA

PENELOPI VORD

ROKEROVA MUZA

Preveo
Saša Novaković

 Laguna

Naslov originala

Penelope Ward

THE ROCKER'S MUSE

Copyright © 2024. THE ROCKER'S MUSE by Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

ROKEROVA MUZA

Poglavlje 1

EMILI

Možda je bolje da odem.

Ova zgrada, usamljena usred kalifornijske pustinje, izgledala je kao da joj nije tu mesto. Ali, i pored toga jednospratna struktura boje zemlje utapala se u svoje prirodno okruženje. Ovde se dolazi kad želite da se sakrijete od sveta, da vas niko ne nađe. Iza zgrade nalazio se mali parking sa nizom skupih automobila, no doslovno ničeg drugog nije bilo na vidiku kilometrima.

Dok sam išla okolo, pokušavajući da zavirim u prozore, osećala sam nelagodu uljeza koji zna da će ga izbaciti. A onda, niotkuda, vrata su se otvorila. Muškarac u crnom je izašao.

Trudeći se iz sve snage da izgledam opušteno, nakašljala sam se. „Oh, zdravo.“

„Jeste li došli zbog razgovora za posao?“, upitao je.

Razgovora za posao? „Uh...“ Nakašljavši se, uspravila sam se i slagala: „Da.“ *Šta to radiš, Emili?*

„E, pa, kasnite.“

„Žao mi je... Gužva u saobraćaju.“

„Tipično za Los Anđeles, zar ne?“ Nasmejao se. „Rekao sam onima iz agencije da vam kažu da mi se javite kad stignete.

Izašao sam da popušim cigaru, ali pošto ste već tu, možemo da počnemo.“ Okrenuo se ka vratima. „Pođite za mnom.“

Uz drhtav uzdah, krenula sam za njim. Prošli smo pored vrata s natpisom *Kontrolna soba*. Čula sam prigušene zvukove bubnjeva i činela, koji su dolazili odnekud iz zgrade.

„Žao mi je što sam morao da vas dovlačim u pustinju zbog ovoga“, rekao je. Trudila sam se da ne zaostanem za njim. „Ali moram da budem ovde dok bend snima novi album i pomislio sam da ću ubiti dve muve jednim udarcem ako kandidate pozovem da dođu ovamo. Nemamo sve vreme ovog sveta da popunimo to upražnjeno radno mesto.“

Nosio je majicu s imenom benda: *Delirijus Džouns*. Bili su popularni ovih dana pošto su neke od njihovih pesama imale veliki broj pregleda na internetu. Već dugo su na sceni ali do pravog uspeha stigli su u poslednjih nekoliko godina. Opisivali su ih kao moderni postgrandž rok-bend.

Nastavila sam s igrom lažnog predstavljanja. „Vožnja dovde nije problem“, uveravala sam ga. „Kad sam sišla s auto-puta, predeo je bio očaravajući.“

Muškarac me je uveo u kuhinju u kojoj se nalazio veliki aparat sa sokovima i čokoladicama. Džentlmenски je izvukao stolicu za mene i onda seo za sto sa druge strane. Ispružio je ruku. „Dag Elajas, usput da kažem.“

Rukovali smo se. „Drago mi je.“

„Da li ste poneli radnu biografiju?“

Uh, nisam, uzevši u obzir da nisam planirala danas da idem na razgovor za posao. Otrla sam dlanove o butine. „Ne, žao mi je.“

„Čekajte da pogledam mejlove. Možda ju je agencija poslala.“

Nakašljala sam se. „Da, rekli su da će to uraditi.“ Zureći u pustinju kroz prozor iza njega, molila sam boga da ne upadnem u veća sranja.

„Kako rekoste da vam je ime?“, upitao je.

Jedva sam mogla da se setim kako se zovem. „Emili Eplvud.“

Prelistao je poruke na telefonu i odmahnuo glavom. „Ne, ništa nije stiglo.“

Ispravila sam kičmu i ponovo slagala. „Onda je došlo do nesporazuma. Ponela bih je da sam znala da je još niste dobili.“

„Ništa strašno.“ Prekrstio je ruke na grudima i zavalio se u naslon stolice. „Pa, počecemo onda od toga. Šta ste dosad radili?“ Otvorio je aplikaciju beležnice na svom telefonu.

„Trenutno sam... nezaposlena. Nedavno sam diplomirala komunikologiju na Univerzitetu Nevade, ali još nisam odredila čime želim da se bavim.“

E, barem je to bila istina.

Narednih nekoliko minuta brbljala sam o pripravnničkim iskustvima na TV-stanici u Las Vegasu. Nisam znala ni za koji posao vodimo ovaj razgovor. Ali barem sam imala iskustva sa nečim vrednim pomena.

„Zašto želite da radite za ovaj bend?“, upitao je.

U šta sam se uvalila? Nisam imala odgovor. Znala sam samo jednu njihovu pesmu sa *Jutjuba* a nisam mogla da se setim naslova.

Pošto ništa nisam rekla, pokušao je ponovo. „Koja vam je omiljena pesma?“

Sranje. Lice mi se zažarilo. Nisam mogla da navedem nijednu. „Iskreno govoreći, nisam obožavateljka“, priznala sam. „Nažalost, ne znam nijednu njihovu pesmu. Samo sam pomislila da bi ovaj posao bio dobra prilika za moj lični razvoj, šansa da steknem nova iskustva.“ Mora da sam sad bila crvena ko bulka.

Napravio je grimasu. „Kako to da ne znate nijednu njihovu pesmu?“

„Nisu po mom ukusu.“

Počeo se po bradi. „Obično mi najveće muke zadaju obožavateljke koje se prijavljuju za ovu vrstu radnog mesta, ali ovo sad je potpuno drugačiji problem. Nisam se dosad sreo s ovakvim slučajem. Možda vam čak to ide u korist, ali ne znam treba li da zaposlim nekoga ko nema pojma o njima.“

Trudeći se da smislim nešto, slegnula sam ramenima. „Da li ih iko stvarno poznaje? Samo misle da ih znaju, zar ne?“

„Da, u pravu ste.“ Upisao je nešto u telefon. „Dobro. Recite mi imate li pitanja u vezi sa ovim nameštenjem?“

„Volela bih više da znam o konkretnim zaduženjima.“

Kao... samo mi recite šta treba da radim, o kakvom poslu je reč?

„Pa, bićete manje-više devojka za sve u nedostatku boljeg pojma. Donosićete ono što bendu i ekipi bude potrebno, pomagati u pakovanju i raspakivanju na lokacijama. Radićete sve i svašta, u stvari. Ovo nije posao za osobe sa velikim egom. Za ljude koji ne vole da uprljaju ruke. Biće mnogo posla i traži se istinska posvećenost jer ćete biti na putu nekoliko meseci.“

Progutala sam knedlu. „Na putu?“

„Da.“ Zaškiljio je. „Šta ste mislili? Pa, idete na turneju sa nama. Zar niste pročitali opis radnog mesta?“

„Naravno“, rekla sam, pokušavajući da spasim dupe. „Samo mi je trebalo da shvatim na šta se odnosi to 'na putu'. Mislila sam da idemo avionom na koncerte. Put podrazumeva nešto drugo... autobus, možda?“

„Putujemo autobusom na turneji u Severnoj Americi. Kasnije idemo u Evropu. Tamo ćemo se uglavnom služiti vazдушnim saobraćajem i privatnim avionima. Ali to ne uključuje vas. Vaše radno mesto odnosi se samo na američki deo turneje.“

„Razumem...“ Um mi je vrludao još nekoliko minuta dok je on pričao – razmišljala sam o logistici, praktičnim zahtevima posla.

Nakon što sam mu dala svoj broj telefona, naglo je ustao. „Iako mi se sviđa što niste zalučena obožavateljka, moram da budem iskren. Ostavljate utisak kao da niste sasvim spremni za ovo. Ali imam vaš broj telefona i u zavisnosti od toga kako će se drugi kandidati pokazati, možda ću vam se javiti.“

„U redu“, rekla sam i ustala. „Hvala na izdvojenom vremenu i pažnji.“ *Što da ne pitam?* „Kad sam već ovde, hoću li imati prilike da upoznam članove benda?“

Odmahnuo je glavom istog trenu. „Žao mi je. To nije moguće. Zauzeti su snimanjem i ne smeju se prekidati.“

Progutala sam knedlu. *Vredelo je pokušati.* „Razumem. Hvala vam još jednom na izdvojenom vremenu.“

Klimnuo je glavom. „Želim vam bezbedan povratak kući.“

Srce mi je tuklo dok sam išla hodnikom ka izlazu. Odlučila sam da svratim do toaleta da se umijem.

Pogledala sam se u ogledalu. Obrazi su plamteli. Razmišljala sam o onome što se desilo u poslednjih dvadeset minuta. Pitala sam se da li još neko vreme da ostanem ovde u pustinji ili da se odmah vratim u Nevadu.

Onda sam primetila pokret iza sebe i skočila sam. Videla sam u ogledalu golo muško dupe ispred pisoara.

Pre no što sam stigla bilo šta da uradim, muškarac se okrenuo, ugledao me i zakopčao šlic. „Hej, šta kog kurca radiš tu?“

Poglavulje 2

EMILI

Odmahnula sam glavom. „Izvini, nisam znala da je ovo muški toalet.“

Imao je dugu bradu i nosio je trenerku sa kapuljačom. Pogled plavih očiju bio je prodoran a činilo se da ima izražene, visoke jagodice i prijatnu fizionomiju ispod svih onih dlaka na licu.

Pogledao me je skeptično. „Zašto si došla ovamo?“

„Mislila sam da je ovo ženski toalet...“

„Da, to sam shvatio. Šta radiš ovde u zgradi? Nikom nije dozvoljen pristup.“

„Pustio me je... Den Elajas zbog razgovora za posao.“

„Dag Elajas, to si htela da kažeš?“

„Uh, da.“

„Kakvog razgovora? Za koji posao?“ Muškarac se okrenuo ka lavabou i počeo da pere ruke dok sam objašnjavala.

„Za posao asistenta na predstojećoj turneji *Delirijus Džouns*a. No, mislim da me neće angažovati. Uprskala sam. Došla sam nepripremljena na razgovor.“ *Jer nisam imala pojma za koji posao konkurišem.*

I zašto još uvek stojim tu i pričam s tim momkom?

„Shvatam.“

„Da li ti radiš ovde?“, upitala sam.

Zurio je u mene kao da imam deset glava. „Da, radim sa bendom.“

„I kako je raditi za njih? Da li ću se uvaliti u teško sranje ako prihvatim taj posao? Mislim da ga neću dobiti, ali za slučaj da me ipak pozovu, volela bih da znam s čim ću morati da se nosim.“

„Šta je tvoja definicija teškog sranja?“

„Nikad nisam bila u tim muzičarskim krugovima.“

Nasmejao se. „Misliš, kao... seks, droge i rokenrol?“

„Da.“

„Pa...“ Prekrstio je ruke na grudima. „Ima par stvari na koje bi trebalo da te upozorim.“

„Dobro.“

„Treba da znaš da se orgije organizuju skoro svako veče.“

Razrogačila sam oči. „Stvarno?“

Klimnuo je glavom. „Da, a imaju i autobus za sadomazohističke izlete.“

„Sadomazohistički... autobus?“

„Aha. Pazi samo da ne potpišeš za to. Ukoliko ne voliš štipaljke na bradavicama i redovno šibanje po dupetu.“

Žvakala sam usnu. „Hm...“

„I, naravno, konzumiraš magične pečurke?“ Uperio je prstom u mene. „Ako je to slučaj, sjajno ćeš se uklopiti.“ Konačno ga je odao podsmešljiv kez.

„Zavitlavaš me?“

„Da.“ Nasmejao se. „Nema orgija, i ma koliko da bi bilo zabavno imati sadomazohistički autobus, ni toga nema.“

„A droge?“

„Uvek ima koječega. Ali momci iz benda se ne drogiraju. Ponekad se posluže tu i tamo sa malo trave. Zašto te toliko

brine? Niko te neće terati da radiš ono što ne želiš. Ako vidiš nešto što ti se ne sviđa, okreni glavu na drugu stranu. U svakom slučaju, ukoliko budeš radila na turneji, veruj mi, bićeš previše zauzeta da bilo šta od toga primetiš.“

„Da, to je dobro.“ Progutala sam knedlu.

„Čini se da te sve to pomalo plaši. Ne bi trebalo da radiš ono što ne voliš.“ Nakrivio je glavu. „Zašto si se prijavila za taj posao?“

Dobro pitanje. „Prošla sam kroz težak period u poslednjih nekoliko godina. Potrebna mi je promena.“

To je bila druga istinita izjava tog dana.

„Žao mi je da to čujem“, rekao je. „Hoćeš da porazgovaramo o tome?“

„Ne u muškom ve-ceu sa neznancem. To bi bilo uvrnuto.“

Slegnuo je ramenima. „Nije tebi dupe bilo na izvol'te malopre. Kad već govorimo o nelagodnom i uvrnutom.“

„E, pa, to je jedini plus za mene danas.“ Skrenula sam pogled na nekoliko sekundi u nelagodnoj tišini. „Kakvi su momci iz benda?“

Nakon tren-dva klimnuo je glavom. „Okej su. Pevač, frontmen, Tristan, ima dobrih i loših dana. Nije talentovan onoliko koliko mu se pripisuje. Uglavnom ima sreće što je tu gde je. Muči se s nekim stvarima ove godine i to se vidi.“

Hm... „Šteta.“

„Šta misliš o njihovoj muzici?“, upitao je.

Slegnula sam ramenima. „Čula sam za njih, naravno. Ali nisam luda za njima. U stvari, pojmam nemam kakvi su, šta sviraju, kakve su im pesme.“

Nacerio se. „Stvarno? Pa, zašto si se onda prijavila za taj posao?“

„Prosto je iskrsla prilika. Otići ću kući večeras i potražiću ih na internetu da budem spremna ako nekim čudom dobijem posao.“

„Ako hoćeš da stekneš pravi utisak, potraži njihove ranije radove – pesme od pre pet-šest godina. U poverenju i neka ovo ostane među nama, novi materijal je sranje u poređenju sa starim, čak i ove najpopularnije pesme.“

„Potražiću te stare stvari. Hvala na savetu.“

„Molim i drugi put.“

Pokazala sam preko ramena ka vratima. „Idem da pro-nađem odgovarajući toalet.“

„Kako se zoveš?“, upitao je.

„Emili.“

Onda su se vrata otvorila i ušao je još jedan muškarac. Pogledao nas je. „Šta to radiš, Tristane? Svi te čekamo.“

Tristan?

Rekao je da *radi* za bend.

Oh, bože.

Pa, pretpostavljam da se zaduženja pevača i frontmena mogu shvatiti kao rad. Nisam ga prepoznala. Obrazi su mi ponovo zaplamteli i nalet adrenalina projurio je kroz mene.

Tristan mi je namignuo. „Lepo smo popričali, Emili. Srećno s poslom.“

Obojica muškaraca su izašla, ostavivši me da zapanjeno zurim u vrata.

Te večeri, tek što sam stigla kući u Henderson u Nevadi zazvonio mi je mobilni telefon. Poziv je dolazio sa nepoznatog broja. „Halo?“

„Da li je to Emili?“

„Da.“

„Ovde Dag Elajas. Danas smo se upoznali na razgovoru za posao.“

„Oh...“ Srce mi je preskočilo otkucaj. „Zdravo.“

„Voleo bih da ti ponudim posao, ako ga i dalje želiš.“

Molim? „Uh. Hm... u redu. Nisam to očekivala. Imala sam utisak da od toga nema ništa.“

„Da, pa, izgleda da si naletela na Tristana u toaletu, koliko sam čuo. Bog sveti zna kako se to desilo. Da li je to tačno?“

„Da.“ Oblizala sam usne.

„Svidela mu se tvoja... trema. Kaže da je to dokaz da ti je stalo do posla. Takođe mu se svidela činjenica da nisi znala ko je. Kaže da je to dašak svežine. I tako, mada te ja ne bih izabrao – bez uvrede – tražio je da ti ponudim posao.“

Grlo mi se steglo. Na silu sam procedila reči. „Ne znam... šta da kažem.“

„Mogu da ti dam dan-dva da razmisliš. Možda da se upoznaš na internetu s onim što bend radi. Samo mi javi do sutra uveče šta si odlučila. Duže od toga ne mogu da čekam, pošto krećemo na turneju za dve nedelje.“

Razrogačila sam oči. „Za dve nedelje? Uh.“

„Da, imaj to na umu.“

„Koliko traje turneja? Nisam stigla da pitam.“

„Četiri meseca. Opet kažem, to se odnosi samo na deo u Severnoj Americi. Nećeš raditi u Evropi. Tako da je ovo privremeni posao.“

Četiri meseca.

Mogu da izdržim četiri meseca, ja li tako?

Da li ja to ozbiljno razmišljam o njegovoj ponudi?

„U redu, hvala na ukazanoj šansi. Obećavam da ću vam se javiti sutra.“

„Nazovi me na ovaj broj.“

„Hoću.“

Prekinula sam vezu ošamućeno. *U šta sam se to uvalila?*

Nakon što sam se istuširala da razbistrim glavu, nisam bila ništa bliže odluci.

Odlučila sam da pozovem Leu. Odrasle smo zajedno u Šejdi Hilsu u Misuriju. Ona i dalje tamo živi. Lea je jedina osoba iz mog rodnog grada s kojom sam, ne računajući moju majku, redovno u kontaktu.

Pošto niko nije znao pravi razlog mog današnjeg izleta u pustinju, prepričavanje događaja Lei započela sam nedužnom laži. Navodno sam se nadala da ću upoznati članove benda kad sam saznala za skriveni studio u pustinji od našeg zajedničkog prijatelja Rajdera.

„Ne mogu da verujem da si lagala menadžera benda u oči“, rekla je Lea. „Ali niko od toga neće imati štete, nije ništa strašno što ti je poverovao, zar ne? Mislim, stvarno si u potrazi za poslom. Možda je to sudbina. Osim toga, to je samo četiri meseca. To će začas da prođe.“

„Kažeš da bi trebalo da prihvatim ponudu? Da idem na put s njima?“

„Nemaš trenutno ništa bolje, je l' tako? Ozbiljno ti kažem, to je najbolji način da ubiješ vreme dok pokušavaš da odrediš šta ćeš dalje da radiš u životu.“

„Ako me pre toga oni ne ubiju.“

„Biće sve u redu. Bićeš okružena ljudima. Ništa ti se neće desiti. Shvati to kao avanturu. Mnoge bi sve dale za taj posao.“

„Grize me savest što nisam zahvalnija. Trebalo je šansu dati nekoj devojci koja stvarno voli bend.“

„Kao Staši s kojom radim“, složila se Lea. „Ima istetoviranog Tristana na boku. Ali to nije ono najluđe. Kad je jednom bio ovde u Misuriju, saznala je da je otišao na šišanje u lokalni frizerski salon. Žena koja radi tamo znala je koliko ga Staša voli, sačuvala je pramenove i dala joj. Staša ih čuva u tegli! Možeš li to da pojmiš?“

„Staša je luda.“

U stvari, možda sam ja luda. Ozbiljno sam razmišljala o tome da prihvatim posao koji mi je ponuđen jer sam lagala.

Dok je Lea nastavljala da priča o koleginici i o njenoj tegli s Tristanovom kosom, odlučila sam da strepnje i oprez pustim niz vodu. Ovo će biti ili najveća greška ili prilika koja se pruža jednom u životu. Ali, duboko u sebi, znala sam da moram da je prihvatim – iz istog onog razloga zbog kojeg sam otišla u pustinju.

Prekinula sam je. „Lea?“

„Da?“

„Uradiću to. Idem na turneju sa *Delirijus Džounsom*.“

Poglavlje 3

EMILI

Niko mi nije rekao koliko su teške te turneje.

Nemojte pogrešno da me shvatite. Bila je to najuzbudljivija stvar koju sam u životu uradila. Ali nije bilo predaha. Radilo se brzo i bez prestanka tako da su se dani stopili u jedan. A prošlo je samo nedelju dana. Tih sedam dana proletelo je munjevito, a ipak imala sam utisak da sam tu oduvek i da nemam predstavu o spoljašnjem svetu.

Nije bilo određenog radnog vremena. Radila sam ceo dan sa povremenim pauzama kad bi se ukazala prilika. I bila sam na raspolaganju dvadeset četiri sata dnevno za „hitne slučajeve“ – recimo, kad bi bilo potrebno doneti ono što katering službe nisu mogle da isporuče. To je predstavljalo pravi izazov jer su se morale čuvati poverljive informacije i nije se smela otkrivati lokacija benda. I tada bih stupala na scenu i jurila s jednog mesta na drugo.

Delirijus Džouns je imao dva autobusa. Glavni je prevozio članove grupe i menadžment turneje. U drugom je bilo pomoćno osoblje. A bilo je i dodatnih autobusa za tehničarske ekipe koje su angažovali organizatori turneje.

Trebalo mi je vremena da se naviknem na spavanje u odeljku bez prozora. Uveče, kad bismo krenuli ka sledećem gradu u nizu, stavila bih slušalice i slušala potkaste i audio-knjige dok ne bih zaspala. San bi se često prekidao, budila bih se kad god bi autobus stao. No, dušek je bio iznenađujuće udoban.

Dosad je bend odradio četiri koncerta jedan za drugim, prvi u Bostonu, poslednji u Njujorku. Nije bilo mnogo interakcija sa Tristanom i ostalim momcima. Pored Tristana Daltija koji je pevao i svirao gitaru, *Delirijus Džouns* je uključivao bubnjara Atikusa Marčetija i basistu Ronana Barbera. Klavijaturista je napustio bend pre nekoliko meseci zbog ličnih problema, a na turneji ga je zamenio Melvin Finkl. Pre njega kroz grupu je prošlo nekoliko privremenih momaka na klavijaturama.

Pravi posao je počinjao po dolasku na novu lokaciju. Menadžer turneje iznajmio bi kola, a ja sam morala da budem spremna da uradim, nabavim i donesem sve što bi članovima benda i tehničarima bilo potrebno. Jednom su mi čak tražili da im skratim pantalone. Ovo radno mesto trebalo bi oglašavati kao „devojka za sve“ ili „majstor svih zanata“. Ko zna možda je to i bio slučaj. Ali definitivno nisam išla na koledž da bih radila ovakav posao. Ipak, čvrsto sam verovala da mi je ova šansa pala u krilo s dobrim razlogom. I mada onog dana nisam otišla u pustinju očekujući da ću dobiti posao, znala sam da će ovo biti dobro životno iskustvo za mene.

Noćas ćemo provesti prvu noć u hotelu jer su zakazana dva koncerta zaredom u Kolumbusu u Ohaju. Biću u sobi sa jednom od dve devojke iz ekipe. S Lejlom fotografkinjom. Smeštaj je skroman, sa dva dupla kreveta.

Dok sam se raspakivala, Lejla je skakala po dušek. „Kako ti se sviđa turneja dosad? Kakvi su ti utisci?“

„Imala sam previše posla. Nisam stigla da steknem utisak.“ Nasmejala sam se. „Trepnula sam i već smo bili u drugom gradu.“

„Rekla si da ti je ovo prva turneja. Kako si se našla ovde?“

„Još uvek pokušavam to da odgonetnem.“ *Ne lažem.*

Lejla se nasmešila. „Da li je bilo nečega što nisi očekivala, da li te je nešto iznenadilo?“

„Nisam očekivala ovaj nivo obožavanja. Ne mogu ni da izađem s mesta gde su autobusi parkirani, a da ne naletim na lude cure.“

„Da, opičene su. Svaka želi parče njih. Posebno Tristana.“
Tristan.

Sada je izgledao mnogo drugačije nego onog dana u toaletu. Duga brada je nestala, zamenile su je svetle čekinje duž jake linije vilice. Smeđa kosa skrivena pod kapuljačom sad je bila slobodna, talasasta i gusta, padala je preko čela da uokviri lice. Tristan je bio božanstven – sirov, žestok, istetoviran od ruku preko grudi sve do početka vrata. Nije čudo što su žene ludele za njim, a njegov setan, snažan glas bio je zadivljujuć koliko i njegov izgled.

„Nisam stigla da popričam pošteno s Tristanom otkako je počela turneja“, rekla sam Lejli. „Ni sa drugim momcima, što se toga tiče. Šta ti misliš o njima? Kakvi su?“

Slegnula je ramenima. „Svi misle da je Tristan najneobuzdaniji. Znaš sa onom energijom frontmena. To je imidž koji gaji u javnosti. Ali u stvari, čini mi se da je najintimniji – a ne najluđi.“

Izula sam cipele i legla na krevet. „Zanimljivo.“

„Kad slikaš ljude zaviriš im u dušu onako kako drugi ne mogu. A u Tristanu vidim čoveka koji je nečim obuzet i pomalo izgubljen, iako ne razumem zašto.“

„Dakle, tu se krije nešto više od onoga što se vidi na prvi pogled?“

„Da.“ Klimnula je glavom. „Atikus je verovatno najraspušniji od njih trojice. A u očima mu vidim da ga nešto muči.“

„A kakav je Ronan?“, upitala sam.

„Ronan je najzabavniji. Pogled mu je nestašan.“

I Atikus i Ronan bili su zgodni koliko i Tristan. Njih trojica bili su kao trijumvirat rok-bogova.

„Kako to da ih nikad ne slikaš noću?“ upitala sam.

„Momci imaju pravilo: nema slikanja posle nastupa. Verovatno ne žele da svet sazna šta tada rade. Moj posao je da dokumentujem muzičke aspekte turneje, a ne njihove nestašluke.“

„Sa ženama?“

Klimnula je glavom.

Moj telefon je zazvonio, podigla sam prst da prekinem razgovor. „Halo?“, javila sam se.

„Imamo zahtev da se donesu kondomi“, rekao je Stiven, menadžer turneje. „Uzmi kola i nabavi ih. Oduzmi ih u Atikusovu sobu.“

Prošla sam rukom kroz kosu. „Uh... dobro.“

„Je li sve u redu?“, upitala je Lejla kad sam prekinula vezu.

„Da.“ Obula sam cipele i nasmejala se. „Moram da nabavim kondome.“

„Oh, sranje.“ Zakikotala se. „E, pa, barem se trude da seks bude bezbedan.“

„Nemam pojma šta se desilo s punom kutijom koju sam kupila pre neko veče.“

„Imam ja neke pretpostavke.“ Zakolutala je očima. „Mislili da bi trebalo da kupiš desetak kutija.“

„To ću i uraditi.“ Stala sam kod vrata. „Treba li ti nešto kad već idem u nabavku?“

„Neću još i ja da te opterećujem.“

„Svakako treba nešto da mi skrene pažnju s kondoma. Kaži šta da uzmem?“

„Dijetalnu koka-kolu.“

„Stiže.“ Namignula sam.

Uzela sam iznajmljena kola i odvezla se glavnim putem do najbližeg *Volmarta*.

Pošto sam odabrala grickalice, uzela dijetalnu koka-kolu i pet kutija kondoma da imam zalihe kako ne bih morala stalno da trčim po njih, otišla sam do samouslužne kase.

Kad sam se vratila u hotel, prvo sam svratila do svoje sobe da ostavim većinu onoga što sam kupila, a onda sam otišla na drugi kraj našeg sprata da isporučim kondome Atikusu. Pokucala sam na vrata i kad ih je otvorio predala sam mu kutiju što sam brže mogla. Uzeo ju je ne rekavši ni reč. Kao da smo u tajnoj operaciji. Tako sam zamišljala da se diluje droga. Krajičkom oka primetila sam senku žene iza njega.

U hodniku na povratku do svoje sobe čula sam komešanje dok sam prolazila pored male niše u kojoj je bio smešten aparat sa čokoladicama i sokovima. Videla sam kako neku devojkicu napada muškarac čije udvaranje ona očigledno nije želela. Saterao ju je u ćošak, mahala je rukama pokušavajući da se odbrani.

„Sklanjaj se od nje!“, povikala sam, skočila između njih i odgurnula ga iz sve snage.

„Šta ti hoćeš, dokurca?“, ispljunuo je.

„Zar ne vidiš da ti govori da se skloniš?“, rekla sam zadihano.

„Oh, bože, hvala ti“, prošaputala je devojkica.

„Šta se tu dešava?“, javio se muški glas iza mene.

Okrenula sam se i na svoje iznenađenje videla Tristana. Ali možda nije trebalo da se iznenadim. Ovaj sprat je namenjen samo bendu i ekipi.

„Ovaj momak je napastvuje. Pokušavala je da mu se odupre“, objasnila sam.